

Innlegg publisert i VG under "Si det" tirsdag 31.08.2010.

Vi mistet vår sønn

Etter å ha lest hva Sølvi Marie Risøy skriver i VG (21.08.10), der jeg og min mann i samme avis står fram og forteller om tapet av vår sønn, må jeg få si meg på det sterkeste uenig med hennes innlegg.

Da vår sønn kom var det ingen som oppfordret oss til å se ham. Vi måtte selv be om dette, men tanken fra sykehusets side var uten tvil at han var biologisk avfall. Den smerten det er å leve med at den eneste gange vi så sønnen vår var da han lå naken, død på et tørkepapir er ikke mulig å beskrive. Vi fikk ingen tilbud om avtrykke av hender eller føtter,- ingen hadde oppfordret oss til å ta bilder og det ble ikke snakket om dette den fredagen han kom. Vi måtte selv be om å få ordnet papirene som sikret oss å kunne begrave ham. For tanken på å ikke vite hvor han ble av var uutholdelig.

Jeg kjenner på en følelse av at det var inderlig urettferdig over at sykehuset der vi var, ikke hadde noen rutiner for hvordan en senabort/dødfødsel skulle håndteres. Da måten vi blir møtt, er avgjørende for hvordan vi mennesker jobber med en krise. På sykehuset var de fullstendig klar over at han svært ønsket. Han var barnet som kom som en overraskelse på oss og som var ett bevis på hvor forunderlig menneskekroppen er. Som legen sa: "han skulle jo ikke vært her". Men han var her og han er ingen annens enn vår.

I ettertid har jeg vært heldig å bli kjent men gruppe ulike damer som har dette til felles med meg selv; de er englemødre. Ikke en eneste av de jeg kjenner til, har noen gang uttrykt at de angret på at de så barnet sitt eller at de fikk lov til å skape seg noen få men verdifulle minner. Derimot deler flere den følelsen som jeg sitter med at vi angret på det vi ikke fikk gjort. Vi får ikke flere muligheter til å skape minner med barna våre. Imidlertid opplever vi ofte at vi må kjempe for retten til å sørge over det tapet vi har opplevd.

Jeg gikk ikke gravid med ett barn jeg skulle elske når han var født. Jeg gikk gravid med barnet jeg elsker. Så det å ikke ha en grav å gå til eller ett navn å bruke når jeg snakker om ham, ville oppleves umulig.

Åshild Viken